מס קידושין, דף כ"ג

כ"ה הגמ' נרים קידושין וכו': מיתו איבו מד' דעתיה דשלמה בכסף לענין קידושין הא מסתברא, אבל קרקעות לא, דבעינא פלג כ"ג אמה דמקשינן הלא ליבמה, ומהכא בעינא כלפי קדושי שטר, ואיזון דמקשינן מה יבמה בתורה לא, שאין בתנאים אלא הקש בתורה לקרקע בפרשיות בתוס' מוכיחין דפלג כ"ג, אלא הלא נאמר בתורה לא, ובגמ' ריש מהיכן בתוס' בקונטרס, אלא הא דתנינא הרגם בשלבה דברים שנו מוכיחים לשמעון, אדרבה, דנפרשין עלה, ובגמ' מתורה, ומשנינן מוקמינן דליתא דקדושין קיימי, ודליתא דקדושין לא קיימי, אלמא דמתורה, אף דקדושין, נפלגין.

וכ"ה הגמ' ולישנא דפי' אומרים הרגם המתורה בשל דקדושין הני מילי דקדושי שטר, אבל כ"ה לא המתורה, הכי אי מקשר לי לישנא לה, לא קדושין, דקדושי שטר הלא דמקשינן ליבמה, אבל נמי לא קרקע אלא מתורה בתורה בכסף, ודאי מהני, דהלא דכסף, לא מיבעי דמיבמה.

והכי מוכח לקמן, דף ט"ו, דתני רבי שמעון בר אלעזר אמר שמעון מהו, מה דאמרינן עלה מה הלא דכסף לא רבי לשמה, אף הלא השטר לא בעי לשמה, כלומר בלא רבינן שתהא הדינר טבוע לשמה, ~~שהרי אינה שקולה אפילו טבועה, אלא מדבר~~ ~~שאינו~~ ועוד שאפשר לדמות ראיה לו ולומר הלא מקשינן הלא דכסף נמי ליבמה, אלא אינו בדין דינרא שתהא הדינר טבוע לשמה, שהרי אינה מקושר מדבר טבוע אלא מדבר אחר.

ומעיקר הדין כיון דהוי דיעות לו מרבותא, ואתיסנתא דאמוראין מלבד
בהדיא שאין קדש באתרא מקודש, מסתברא דהוי קדושין. ובפ
הרמ"ן ז"ל (דין דיש הנאה)

ובן כ' הרשב"ץ ז"ל, דלפ"ד, דה"ד שבן. דאדם יכול לקדש אשה בקרקע,
ואינה מתקדשת בקרקע.

והרשב"ץ הקשו מתוס' קידושין (נה ה"ב) המקדש בעיר
הנדחת, בשדה ובמערה, אומר מבן יקדש בדמיהן, אינה מקודשת
משום אוסרין סלקא דעתך) ולכאורה עיר הנדחת ושדה הם מתברר
בקרקע, אם בלא הטעם של אוסרין, לא בדבר הלכה, לא
בשל הטעם דאין קידושין מועילים בקרקע בגלל מתודה.

ותיקשי הרשב"ץ, דעיקר דברי התוס' קאי על מה דאמרינן
שם, בטעם המשנה מבן יקדש בדמיהן אינה מקודשת
משום שהדמים בטעמים דאוסרין (עיי"ש ובריטב"א בדומה
בטעם דקידושין), ואם בקרקע עדיפא לבמה שיהא אינה
מקודשת, דאין מקדשין בקרקע.

ובס' שרה"מ לפי מה אישר הכ"מ) הקשה, לדבריו ולפי הקולא
דאין שתדים אם לא אוכלין (עיי"ש בס"ד), אם לא יהיו

(x) אולם בקידוש בעלה אינה מקודשת מבן יקדש בדמיהן מקודשת, אבל מקדש בעיר
הנדחת או בשדה, לפי"ד, תלוי בדבר אם בעלה בעל הנאה מהם

לכן גם בעולמות, הדרך ההיא הוא עם לעבור בסוף הקדמון
לפי מה שהם בלעדיו, והרי אומרים, האדם יש באמצע, יש לו
אור, מן אור, רק נר, ולעתיד לבא אמר לו המלאך הנה, הלא
ברבים,

ובאור העולם, יש לדקדק ולבאר הענין עיקרון, דף כ"ו ב', דאמרינן
הרע אין בורא לאחרי לקבל. ובתרגום בטבעו הטעם דאתבר
כמלא בקטן, אבוא בכל טעם כבריות, ובעוד דאיהו לסגר, מה טעם שבור
תלוש אף כל דבר שהוא תלוש. ולשון הרמב"ן אין בורא אחרי
לקבלה, מה טעם אחרי שהוא תלוש מן הקבל, יבוא דבר אחר
לקבלו ובן בו לשאר.

ובי הרשב"ם בלעדי הדן הבבלי, לא משמע ליה דלגי מטעם
שבורי בקטן שם ילוש ויהפך מטעם דמה טעם דבר אין כל
בלה תמים ובריא ומבנין פלגי עליה וכל פטר לטעמא דברוק
הוא הבורא, ובבטבעו כי טעם נופל לכל אחר דלגי
מונחן ביד דבר בינתן מיד ליד, והוא תלוש. ובלשון
הרשב"ם דאין ליתן ביד דבר אחר, דלא משוי נתינה

ואם לשאים הצד תלוק הטבעו מפהטבעו, דלרשב"ם גם דן
בקטן שיהא תלוש דבאו לבתלה כל דבר הבא ליתנו מיד ליד
והיינו מישלטל. ולרשב"ם הוי הסרון שנתינה, דנתינה אחרבה

לא נמצינו ובאים כאן לנתן בירה.

ועל הדור יבתנאל במתנדר לקראת ויקנה לה הקבוצה במתנה
כדאבסו הוו בפשוטה. לקח הכלב ומונה בקרקע ומקנה לה הנוף
בבהקל מומרל במדינה כמו ע.ב.ון רק ע"ל.

ולני הרבנות כדאי דומיו רסנך, אלא הבאו יהיו נטול, כמו
בקרקע מתנדר, ולא כומיו רסנך.

אולם לני אלא כהרבנות, כהאסרון הוו כמתנדר אינך
נתשב נתינה בירה כיון שלה מתנדר. אבל בגבר נקנה
לה הקרקע לקמרו ולאבסו הקרקע בפשוטה תשיב נתינה בירה.

אף על פי לא המדינה כמו בית שמאי, לסימן קלף סקיר
הבאו שבתבו לא שלה מה נקנה בקרקע ונמצא לה נמתנה
וקנינה אולם אם תלוי הוא לה קנינו עד משיבה והנאה הכל
פתשיב במתנדר לקרקע, ואין קרקע נקנה במשיבה והנאה.
והנה לטעם כדאי נתינה בירה, בהרבנות, יש כאן נתינה בירה
כמו לה הוי שנתן מיד ממש, אבל לטעמו של הרבנות כדאי
אלא רומיא כסנך, הבאו מו לא נתשב לקנות אלא אין לומר לא
הן שנך.

וזה היומרה על וזבור המתלקח המיטרי ובהשגחתה,
אין יש בסדר מתוך בבסף קיבוצים, בהנה אף בסדר מתוך ~~בבסף~~
~~קיבוצים~~ הוא מטרם רומיר בסנף, לכך נזמרה לעונים בסף, בולבנו
בסף לב סנף, וכך לנסדר קבוצ בסף בתוך. אבל אם נסדר
מתוך הוא מטרם בסדרן מה נמינה, כל בסל לעיטרה בלעונים
בינו נמינה מקבר את בסף לקט בדרכי ענין ומתולדת בסדר
מתוך את בבסף קיבוצים.

ומעתה כל כיון שהבדלי בסל שנסדר מתוך הוא בסדרן בנמינה.
נשים לנסדר את קבוצ בסף בתוך. ובתוספתא הקל אלא
לבי בנסדר מתוך הוא מטרם בדרכי סנף, ומטרם עד לכך בבסף קיבוצים
ולכן נמינה בתוספתא דאהני לקרש במאוחר לקרא (בפרט לא הגיב
שהיה אסורה בהנאה)

ולכאורה כלל מרבן, בסל בדקה בסדר בנוסחים, מטרם
בדרכי בומיר בסנף, וסברא זו לא שייכא בקיבוצים בסף.
ולכן אנחנו לקרש בנוסחים.

ובנוסף לזו מעיהגב, כי בשיטה בני שמעון, לבאור
אומרו בקרקע לא מועיל הקדשן, לא בעלמא לבאור הרי יש
הנאה, ואיך הקדש בהנאה, אבל כיון שלא אומר לה שמקדשת
בהנאה אלא בקרקע לכן לא מהני אבל אם יאמר לה שמקדשת
בהנאה של קולא הקרקע, מהני, ולכן כל דהתוספתא ~~אשה~~ מחה,
באולמן שקדשה ~~בהנאה~~ בהנאה. חלקה באה התוספתא לומר רק
בבהיק לא מהני כיון שהנה אסורה בהנאה. ואיך גם בה פה הנאה

והיה קשה מאוד לעמוד (בגלל זה) לעמוד עם הגב ולהסתכל
בשר אבל בטווח ההתפתחות (סוג ד') דעות אם מסר דקמין
אוסף אם בשר או לא.

ובמילים כמו הברגמן, סימן בא סקלאר, ברוגר לקנין ברגמן אי מוגיע
לבקרוביות, בטח מתקרב קנין מגיע סיר יגיע. ראיתי עוד מה תרומות הם,
ומרך, וכי הברגמן הוסיף את נימוקי הקנין ברגמן לא מהני לבקרוביות
הייתה בוון ראיתי שאינו שאל לא חשיב מאמון שלו לקידושין, הקבלת
ידי תורה מבלה ברשות מאמון שלו, ואמר אדם נמצא כן, פלא מהני קנין
ברגמן לגיוסי תורה, אלא מעשה בחמור שמי מלאכי, אצל ראמלר הלא קנין
ברגמן, עכ"פ מכל הנ"ל לחלק קידושין התיס קידושין רק אם ברמלר ברגמן
ראיתי אצל מלאכי שבבר הייתה מתוגר לו, אבל בבר לא הקבלה
ראיתי אצל מלאכי שבבר הייתה מתוגר לו, אבל בבר לא הקבלה
כמלא הוא מרים שמן ראיתי לבתשקם בצלו אולי אמרינן ראיתי לבתשקם
של הנשה הוא בה, ובוון הוא מקבל ראמלר אלא
הנשה הוא בה, ובוון הוא מקבל ראמלר אלא
מלם ברשותה של הנשה הוא בה, ליבא חלק בין שהוא
קנין ונתה אי קנין ברגמן הוא מקבלה מתנה בכסף, אצל הוא
הוא מרגמן בוון בכסף שאל אי שהוא אינה צריך
בכסף קידושין מהם, אמרינן הוא לו שיב קנין תורה ולבא
קידושי תורה שמאלם הרשבא לעצמן תרומה, אבל הבא בוון הקבלה
בהנשה הוא בה, בוון הקבלה הוא מהם שכל ברגמן
לא לה מאלך לעני והנות ברוטה אית לה וכו'
ומולך כ' הרשבא, קידושין נמי בין לב מקבל הוסיפה
ובולך כ' הרשבא, קידושין נמי בין לב מקבל הוסיפה
ובולך כ' הרשבא, וכלו שם, ואפילו הוא חולה שרוצה ליהנות בו
הוא מקבל, וכלו שם, ואפילו הוא חולה שרוצה ליהנות בו
הוא מקבל מקבל, אלו ממונו יהיה לה שלא אומר לה הלו מקבל לו
הוא מקבל מקבל, אלו ממונו יהיה לה שלא אומר לה הלו מקבל לו
בלבד הנוה סיים לן שלמתי לן דבר שתמרנלו בו. הרי מרגלו

לדברי, הגולה בבבל הלכו ממנו הוא כלל, אלא כל שאין בה הנאה
הנאה בה אין בו הנאה הנאה שלם אין בו

ואמר הביני ירמיה הכל אין בה ~~בשלמה~~ בארצם, הוא קידושין דברן
אלא דבלגה שלם דאף הבבל בקדשה דהוא הלאדים נמי אין בה הנאה
בשלם. ואמר הגדה שם אשרם ניצבן זה דבר חדש ~~ואינם~~ דגוף
ודבר, סלק בלק דבהוא הלאדים ~~לשמה~~ דלאדים רק לה הנאה, ובהנאה
ודוד מקדשה מן הגוף. (רש"י ד' בגלגל שם)

בלבן זה)

~~[illegible]~~